

บทที่ 1

บทนำ

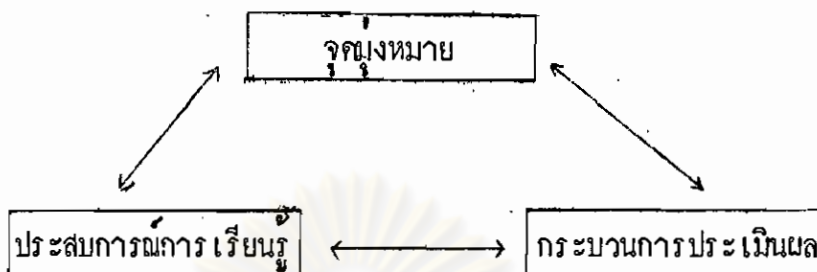
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คุณภาพของครู เป็นปัจจัยสำคัญต่อคุณภาพการศึกษา เพราะผลทางด้านการสอนของครูมีส่วนสัมพันธ์โดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา 2523 : 1) จึงอาจกล่าวได้ว่า ถ้าครูดีจะมีผลไปถึงการศึกษาที่ดีของเยาวชน ถ้าครูห่วยคุณภาพ ก็ยากที่จะอบรมเยาวชนให้มีประสิทธิภาพได้ (Cottrell and Others 1956 : 12) เนื่องจากภารกิจหลักของครู คือ การก่อให้เกิดการเรียนรู้ในตัวผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทุกด้านตามความมุ่งหมายของการศึกษาในแต่ละสังคม (วิทยุโธ สาร 2523 : 229) ดังนั้น เพื่อประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาการคัดเลือกบุคคลที่มีคุณภาพเข้าสู่วิชาชีพครูจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง

การคัดเลือกบุคคลเข้าประกอบวิชาชีพครู ควรคำนึงถึงคุณสมบัติที่เหมาะสมกับรูปแบบของการจัดการศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ จุดมุ่งหมาย (Objectives) ประสบการณ์การเรียนรู้ (Educational Experiences) และกระบวนการประเมินผล (Evaluation Procedures) ซึ่ง เพอส์ (อ้างถึงใน Mehrens & Lehmann 1975 : 11) ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้ง 3 ไว้ดังภาพประกอบที่ 1

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมาย ประสิทธิภาพการเรียนรู้ และ กระบวนการประเมินผล

จากแผนภาพแสดงให้เห็นว่า จุดมุ่งหมายในการสอนจะเป็นตัวกำหนดวิธีจัด ประสิทธิภาพการเรียนรู้ และกระบวนการประเมินผล ในขณะที่เกี่ยวกันทั้งจุดมุ่งหมายและ ประสิทธิภาพการเรียนรู้ เป็นตัวกำหนดกระบวนการประเมินผลที่ควรใช้ และผลการ ประเมินจะเป็นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการ จัดประสิทธิภาพการเรียนรู้ และความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายในการสอนที่ตั้งไว้ ดังนั้น เพื่อให้การจัดการศึกษารูปแบบนี้สัมฤทธิ์ผล ครูซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัด การศึกษา จึงควร เป็นผู้ที่มีสมรรถนะในทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ สมรรถนะในการกำหนด จุดมุ่งหมายของการสอน สมรรถนะในการจัดประสิทธิภาพการเรียนรู้ และสมรรถนะใน กระบวนการประเมินผล

นอกจากคุณสมบัติครูที่เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการศึกษาแล้ว การคัดเลือกครู ควรคำนึงถึงคุณสมบัติที่เหมาะสมกับสภาพการจัดการศึกษาในแต่ละระดับด้วย โดยเฉพาะ การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการให้การศึกษาแก่วัยรุ่นที่จะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต การจัดการศึกษาระดับนี้จึงมีความสำคัญมาก เพราะการศึกษาระดับมัศึกษามีส่วนในการ สร้างคุณลักษณะที่ทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างดี (สุจินต์ วิศวกรรมันท์ 2524 : 6) อัจฉรา ประไพตระกูล (2521 : 82-83) ได้ให้ความเห็นไว้ในบทความเรื่อง "ครู กับหลักสูตรใหม่" ว่า ครูสำหรับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ควรจะมีคุณสมบัติดังนี้ คือ มีความสามารถ ในการตีความจุดหมายของหลักสูตรแต่ละระดับชั้น รู้จักเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมตามระดับชั้น

รู้จักเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาตลอดจนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีความรู้กว้างขวาง รู้จักสัมพันธ์เนื้อหาวิชา มีความรู้ในการวัดผล และประเมินผล ตลอดจนมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ การคัดเลือกครูระดับมัธยม จึงต้องคำนึงถึงคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับหลักสูตรมัธยมศึกษาเป็นสำคัญ

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ครูมัธยมศึกษาต้องมีความรู้ในเรื่องหลักสูตรและการสอน และกระบวนการประเมินผล ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ในวิชาชีพครู สำหรับโครงสร้างเนื้อหาวิชาชีพครูนั้น วิจิตร ศรีสอาน (2523 : 11) ได้ระบุไว้ว่า หัวใจของเนื้อหาสาระในวิชาชีพครู คือ วิชาหลักสูตรและการสอน (Curriculum and Instruction) ประกอบด้วยการพัฒนาหลักสูตร วิทยาการ การสอน และการวัดผล นอกจากนี้ ยังมีวิชาพื้นฐานการศึกษา (Foundations) ประกอบด้วย พื้นฐานงานประวัติการศึกษา ปรัชญาการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา สังคมศาสตร์การศึกษา และเทคโนโลยีการศึกษา และวิชาบริการพิเศษ (Special Services) ได้แก่ การบริหารการศึกษา การแนะแนวการศึกษา และเทคโนโลยีการศึกษา เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่า ครูมัธยมศึกษาทุกคนควรมีความรู้ในวิชาชีพครู เพื่อเป็นประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพ ได้อย่างสมบูรณ์

สำหรับความรู้ในวิชาชีพนั้น สังคมและนักการศึกษาเห็นว่าครูควรจะได้รับ การฝึกอบรมมาโดยเฉพาะ ดังความเห็นของ ภิญโญ สาร (2523 : 193) ว่า ความ เป็นเลิศในการสอนอยู่ที่ความเฉลียวฉลาดในทางเขาวนปัญญา ความเป็นนักวิชาการ และบุคลิกภาพส่วนตัวที่ดีเยี่ยม และสิ่งเหล่านี้ต้องผ่านการฝึกอบรม และได้รับการศึกษา มาโดยตรง ไม่ใช่จะมีคุณภาพดังกล่าวได้โดยกำเนิด ซึ่งตรงกับความเห็นของ สุภรณ์ ศรีพหล (2515 : 10) ว่า ครูต้องมีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ และถือว่าเป็นทักษะ ทางวิชาชีพ (Professional Skills) ซึ่งจะได้มาด้วยการฝึกฝน มิใช่เกิดขึ้น มาเอง และจากการศึกษาลักษณะของครูที่สังคมต้องการของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ เจ้าพระยา (2518 : 34) พบว่า สังคมต้องการครูที่ผ่านการฝึกสอน และการเรียน วิธีสอนก่อนเป็นครู จากข้อความดังกล่าวแล้ว แสดงว่าครูควรเป็นผู้ได้รับการฝึกอบรมมา โดยเฉพาะ ไม่ใช่ใคร ๆ ก็มาเป็นครูได้

ถึงแม้ว่าการศึกษาและสังคมเห็นความสำคัญของการฝึกอบรมความรู้ในวิชาชีพ
 กอนเป็นครูก็ตาม แต่ที่เป็นจริงในปัจจุบันยังมีการบรรจุผู้ที่ไม่มีวุฒิทางครู กล่าวคือ ผู้
 ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมในวิชาชีพเข้าเป็นครูสอนระดับมัธยมศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก การ
 ขอมรับผู้สำเร็จการศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครูเข้าประกอบวิชาชีพครูได้นั้น ทำให้สังคมทั่วไปกล่าว
 ขวัญกันอยู่เสมอว่า "ใคร ๆ ก็มาเป็นครูได้" (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา : 2) และ
 เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บทบาทและฐานะของครูในปัจจุบันตกต่ำไม่ได้รับการยกย่องเท่าที่ควร
 เนื่องจากครูไม่มีคุณภาพ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาประเทศ
 ในที่สุด ปัญหาครูมีคุณภาพต่ำจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน

จากปัญหาครูไม่มีคุณภาพ นักการศึกษาจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องยกระดับ
 มาตรฐานวิชาชีพครู คุรุสภาในฐานะสถาบันวิชาชีพครูได้เริ่มเตรียมการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.
 2520 โดยได้จัดตั้งแผนกมาตรฐานวิชาชีพครูขึ้นในสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ให้มี
 หน้าทีปฏิบัติกรดำเนินงานยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูให้บรรลุผล โดยได้กำหนดแนวทาง
 กว้าง ๆ ไว้เป็นหลักปฏิบัติ 2 แนวทาง ดังนี้

1. การควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครูกระทำได้โดยการให้มีการออกกฎหมาย
 ควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำ เพื่อคัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติตาม
 เกณฑ์มาตรฐานที่กึ่งไว้เข้าสู่วิชาชีพครู แสวงหามาตรการในการลดปริมาณครูผู้ห่วยจนสมรรถ
 ภาพด้วยการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู โดยถือว่าผู้ถือใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู
 เท่านั้น จึงจะเป็นครูได้ กำหนดมาตรฐาน จรรยาบรรณแห่งวิชาชีพครู และพักหรือ
 เพิกถอนใบอนุญาต กรณีที่ครูประพฤติผิดจรรยาบรรณ
2. การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู กระทำได้โดยประสานงานการฝึก
 อบรมครูประจำการ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในวิชาชีพครู จัดบริการทางวิชาการ
 และการวิจัยเกี่ยวกับวิชาชีพครู จัดทำศูนย์ข่าวสารเกี่ยวกับวิชาชีพครู ส่งเสริมให้วิชาชีพ
 ครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง และแสวงหาแนวทางเพื่อจัดองค์กร ในการดำเนินงานค้ำมาตรฐาน
 วิชาชีพครูให้กระจายออกไปในระดับเขตและจังหวัด (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา
 อ้างถึงใน บุญเหลือ พูลทอง 2525 : 34)

จากการศึกษาแนวทางการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู จะเห็นว่า การออกไปอนุญาต
 ประกอบวิชาชีพครู คำนึงถึงความรู้ความสามารถของครูเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ประกอบ
 วิชาชีพครูอยู่แล้ว หรือผู้ที่กำลังจะเข้าสู่วิชาชีพครูก็ตาม กล่าวคือ สำหรับผู้ที่เป็นครูอยู่แล้วจะ
 ต้องศึกษาค้นคว้า หรืออบรมเพิ่มเติม เพื่อให้มีความรู้ความสามารถที่จะปรับตัวให้ทันกับพัฒนา
 การทางการศึกษาได้ ส่วนผู้ที่เข้าสู่วิชาชีพครูก็จำเป็นต้องแสดงสมรรถนะพื้นฐานที่จำเป็น
 สำหรับวิชาชีพครูให้ ได้เสียก่อนจึงจะเป็นครูได้ ซึ่งการกำหนดแนวทางเช่นนี้ ไม่เพียงแต่จะ
 ได้ผู้มีความรู้ความสามารถเข้าสู่วิชาชีพครูเท่านั้น ยัง เป็นการกระตุ้นให้ครูต้องเพิ่มพูนความรู้
 ของตนเองอยู่เสมออีกด้วย

การที่ครูต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เป็นเพราะความเจริญก้าวหน้าทาง
 วิทยาการและเทคโนโลยี ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาอยู่เสมอ ครูจึงจำเป็นต้อง
 ต้องปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ถึงแม้ว่าในระบบการบริหารการศึกษาจะกำหนด
 ให้มีการนิเทศการสอนของครูภายในโรงเรียน โดยผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารวิชาการ
 หัวหน้าหมวดวิชา หรือศึกษานิเทศก์จังหวัด ก็ตาม ปรากฏว่า การปฏิบัติงานในด้านการ
 นิเทศการสอนในโรงเรียนโดยบุคคลดังกล่าวมีน้อยมาก ดังผลงานวิจัยของ วุฒิ จุลพรหม
 (2521 : จ) ได้วิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาค
 ตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าส่วนใหญ่โรงเรียนปฏิบัติงานวิชาการน้อยทุกด้าน โดยเฉพาะการนิเทศ
 การศึกษา ซึ่งปัญหาสำคัญในการบริหารงานและปฏิบัติงานวิชาการ คือ ผู้บริหารโรงเรียนยัง
 ให้ความสำคัญต่อกงานวิชาการ ไม่มากเท่าที่ควร ผู้บริหารงานวิชาการยังขาดความรู้ความ
 สามารถในการนิเทศ และ ชัยวัฒน์ วรรณพงษ์ (2521 : 132) ศึกษาการปฏิบัติงานของ
 ศึกษานิเทศก์ในเขตศึกษาสิบเอ็ด พบว่า ศึกษานิเทศก์จังหวัดได้ปฏิบัติงานในด้านการนิเทศ
 การสอน หรือบริหารงานวิชาการ หรือเป็นที่ปรึกษาทางวิชาการในสถานศึกษา ที่อยู่ในขอบเขต
 ความรับผิดชอบของศึกษานิเทศก์จังหวัดนั้นน้อย จากผลการวิจัยดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าเมื่อ
 ครูได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นผู้สอนแล้ว ต้องรับผิดชอบหน้าที่ในด้านการสอนด้วยตนเอง
 โอกาสที่จะขอคำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการสอนจากผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารวิชาการ
 หัวหน้าหมวดวิชา และศึกษานิเทศก์มีน้อย เมื่อครูต้องตัดสินใจในการแก้ปัญหาด้วยตนเองเช่นนี้
 ความรู้ในวิชาชีพจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิ
 ทางครูสมควรที่จะได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ในวิชาชีพโดยเร่งด่วน

การพัฒนาความรู้ในวิชาชีพของครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู ระหว่างการปฏิบัติ
งาน (In-Service Education) อาจกระทำได้หลายวิธี ได้แก่ การเข้ารับการฝึก
ฝึกอบรมเฉพาะกิจเป็นครั้งคราว การศึกษาอบรมเพื่อเพิ่มวุฒิ โดยการเข้ารับการฝึกอบรม
ในโครงการการฝึกอบรมครูและบุคลากรการศึกษาประจำการ และการเข้ารับการศึกษ
จากมหาวิทยาลัยเปิด การพบปะสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ในระหว่างครูด้วยกัน การเข้า
ฟังการบรรยายของผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา การจัดโปรแกรมการศึกษาคนคว่ำด้วยตนเอง
ตลอดจนการค้นคว้าจากสื่อสารมวลชนประเภทต่าง ๆ เป็นต้น

ถึงแม้ครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู จะมีวิธีการศึกษาหาความรู้ในวิชาชีพได้
หลายวิธีก็ตาม ครูที่ไม่มีวุฒิทางครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีอยู่ประมาณ 2,400 คน
ไม่อาจจะเข้ารับการศึกษ หรือฝึกอบรมพร้อมกันทั้งหมด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับงบประมาณและ
ความต้องการศึกษาของตัวครูเป็นสำคัญ เพราะครูเหล่านี้มีสถานภาพส่วนตัว และประสม-
การณ์ในการประกอบวิชาชีพแตกต่างกัน เนื่องจากความรู้ในเรื่อง พื้นฐานการศึกษา
เทคนิควิธีสอน และการวัดผลและประเมินผลการศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประกอบ
วิชาชีพของครูมัธยมศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ประสมการณ์ในการประกอบวิชาชีพ
สถานภาพส่วนตัว และประสมการณ์การเพิ่มความรู้ในวิชาชีพ ของครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิ
ทางครู ที่สอนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสัมพันธ์กับสมรรถนะพื้นฐานในรายวิชาพื้นฐาน
การศึกษา หลักการสอนและการเตรียมประสมการณ์ภาคปฏิบัติ และการวัดผลประเมินผล
การศึกษาหรือไม่ อย่างไรและมีตัวแปรใดที่ช่วยพยากรณ์สมรรถนะในแต่ละวิชาได้บ้าง
ผู้วิจัยจึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสมการณ์ในการประกอบวิชาชีพ สถานภาพส่วนตัว
และประสมการณ์การเพิ่มความรู้ในวิชาชีพ กับสมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครู ของครู
มัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ไม่มีวุฒิทางครู ซึ่งเชื่อว่าผลการวิจัยนี้จะเป็น
ประโยชน์ในการจัดการศึกษาวิชาชีพครูสำหรับครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู เพื่อเป็นการ
ส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู เป็นส่วนประกอบการศึกษาวิธีการออกใบอนุญาตประกอบ
วิชาชีพครู สำหรับครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู และคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นครูได้เหมาะสม
ยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของตัวครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู 3 ด้าน คือ

- ก. ประสิทธิภาพในการประกอบวิชาชีพครู
- ข. สถานภาพของครู
- ค. ประสิทธิภาพในการเพิ่มความรู้ในวิชาชีพ

กับสมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครู 3 รายวิชา คือ

- ก. พื้นฐานการศึกษา
- ข. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ
- ค. การวัดผลและประเมินผลการศึกษา

2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์สมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครูของครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิต่างครูในแต่ละรายวิชา โดยใช้ตัวพยากรณ์จากองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวครูทั้ง 3 ด้าน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาคูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิต่างครู สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่สอนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้น
2. การศึกษานี้ศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวครู 3 ด้าน คือ ประสิทธิภาพในการประกอบวิชาชีพครู สถานภาพของตัวครู และประสิทธิภาพในการเพิ่มความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู กับสมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครูใน 3 รายวิชา คือ พื้นฐานการศึกษา หลักการสอน และการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ และการวัดผลและประเมินผลการศึกษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

สิ่งแวกळฉฉ ระยะเวลา และช่วงเวลาที่แตกต่างกันในขณะทำแบบสอบถามไม่มีผลต่อการตอบแบบสอบถาม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. **ครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู** หมายถึง ครูที่ไม่ได้ผ่านการศึกษามาจากสถาบันผลิตครูโดยตรง และกำลังสอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2526
2. **สมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครู** หมายถึง ความรู้ที่ครูควรมีเพื่อปฏิบัติหน้าที่ได้สมบูรณ์ วัตถุประสงค์มาเป็นคะแนนกายแบบสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีเนื้อเรื่องครอบคลุม 3 รายวิชา คือ รายวิชาพื้นฐานการศึกษา รายวิชาหลักการสอน และการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ และรายวิชาการวัดผลและประเมินผลการศึกษา
3. **รายวิชาพื้นฐานการศึกษา** ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่อง พื้นฐานการศึกษาทางประวัติศาสตร์ พื้นฐานการศึกษาทางปรัชญา พื้นฐานการศึกษาทางจิตวิทยา และพื้นฐานการศึกษาทางสังคม
4. **รายวิชาหลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ** ครอบคลุมเนื้อหา ในเรื่อง จุดมุ่งหมายการศึกษาไทยในปัจจุบัน ระเบียบวิธีสอนทั่วไป การจัดการกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร การจัดชั้นเรียนและการดำเนินงานในห้องเรียน
5. **รายวิชาการวัดผลและการประเมินผลการศึกษา** ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่อง การวัดผล การประเมินผล การวิเคราะห์หลักสูตร การออกข้อสอบแบบต่าง ๆ ลักษณะของเครื่องมือที่ดี การวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบ ตลอดจนการปรับปรุงการสอบให้มีประสิทธิภาพ
6. **ประสบการณ์ในการประกอบวิชาชีพ** หมายถึง จำนวนปีที่ทำการสอน ระดับชั้นที่สอน วิชาที่สอน จำนวนคาบที่สอนต่อสัปดาห์ การเข้ารับการอบรมหรือฝึกปฏิบัติ (Work Shop) การช่วยงานโรงเรียนเรียนนอกเหนืองานสอน ขนาดของโรงเรียน และประเภทของจังหวัดที่สอนอยู่
7. **สถานภาพส่วนตัว** หมายถึง เพศ อายุ รายได้ วุฒิการศึกษา สถานภาพ การสมรส อาชีพของคู่สมรส จำนวนปีที่ประกอบวิชาชีพอื่นนอกเหนือจากการเป็นครู และประวัติการศึกษา

8. ประสพการณ์การเพิ่มความรู้ในวิชาชีพ หมายถึง การได้มีความรู้ในวิชาชีพ
 ครูเพิ่มขึ้นในระหว่างที่ปฏิบัติงาน โดยการเข้ารับการฝึกอบรมหรือศึกษาจากสถาบันการศึกษา
 วิชาชีพครู การเข้ารับการฝึกอบรมจากโปรแกรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา
 ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว การดูงานและการฝึกปฏิบัติงานในวิชาชีพครูทั่วไป และ
 การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าประสพการณ์ในการประกอบวิชาชีพครู สถานภาพของครู และ
 ประสพการณ์การเพิ่มความรู้ในวิชาชีพของครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู มีความสัมพันธ์กับ
 สมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครูใน 3 รายวิชา คือ พื้นฐานทางการศึกษา หลักการสอนและ
 การเตรียมประสพการณ์ภาคปฏิบัติ และการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อย่างไร

2. ทำให้สามารถพยากรณ์สมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพของครูมัธยมศึกษาที่ยังไม่มี
 วุฒิทางครู ได้ว่าจะมีสมรรถนะพื้นฐานทางวิชาชีพครู เป็นอย่างไร จากสมการพยากรณ์ซึ่งมี
 ตัวแปรในค่านประสพการณ์ในการประกอบวิชาชีพครู สถานภาพของครู และประสพการณ์
 การเพิ่มความรู้ในวิชาชีพเป็นตัวพยากรณ์

3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางครู

4. เป็นประโยชน์สำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการ ออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู นำ
 ไปประกอบการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู สำหรับครูมัธยมศึกษาที่ไม่มีวุฒิ
 ทางครู

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย